

for offentlige Arbejder og dernæst min Ringhed. Vi stillede et Ændringsforslag, der lød saaledes: Forinden den endelige Plan er godkendt af Rigsdagen, maa Arbejdet ikke paabegyndes. Vi mente nemlig, at dermed havde vi Sagen i vor Haand; der kunde ikke lægges en Sten, før vi vare enige om, hvorledes det skulde være. Dette nødte atter Flertallet af Udvalget, omtrent hele Udvalget, til at fremsætte et Ændringsforslag, der var af den Natur, at det i Virkeligheden sagde akkurat det samme paa en anden Maade, hvorfor det ogsaa subsidiært blev tiltraadt af den nuværende Minister og mig. Ændringsforslaget gik ud paa, at sidste Stykke af § 5 skulde affattes saaledes: Den endelige Plan forelægges Rigsdagen til Beslutning; og det bestemmes ved de aarlige Finanslove, hvor meget der skal til. Dette vil altsaa sige, at saa længe Rigsdagen ikke har taget Beslutning, kan der ikke bygges noget Christiansborg og nogen Rigsdagsbygning. Det vil endvidere sige, at Rigsdagen staa fuldstændig frit over for de Planer, der maatte fremkomme fra Ministeren, enten han saa faar dem gennem Kommissionen eller paa anden Maade, og at al den Tale om, at vi her i Rigsdagen ere bundne paa et eneste Punkt, bundne til nu at gøre Ende paa det ved at tage det, som ingen af os synes om, er lige grebet ud af Luften. Jeg skal afholde mig fra at bruge stærke Ord i Dag — der er sagt stærke Ord nok. Dette Spørgsmaal gaar saa langt ud i Fremtiden, at vi skulle sørge for, at baade vor Tale og vor Gerning kunne staa for Eftertidens Dom. Jeg vil da indskrænke mig til at sige, at det vil være mig en overdentlig stor Sorg, om der her i Rigsdagen skulde vedtages et Projekt, som i Virkeligheden ikke tilfredsstiller nogen af os; ikke fyldestgør til nogen af Siderne her i Rigsdagen — jeg taler stadig kun om Rigsdagsbygningen. Det vilde være mig en Sorg, og Eftertiden vilde maaske betragte det som en Skam.

Naar jeg har set de Konflikter, der have været mellem Tingenes Formænd og Ministeren, og man har hørt om de Konflikter, der have været indenfor Kommissionen, hvor alle de sagkyndige paa en eneste nær have udtalt sig mod det foreliggende Projekt, vil man have ondt ved at faa fat i: Hvad er det da, der gør; at dette Projekt netop kommer frem? Ja, jeg kan kun finde een Forklaring derpaa, og det er den, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder ønsker at indstille sig til en Eksamen, som flere af hans

ældre Kolleger i Tjenesten have absolveret med megen Bravour. Det er en Eksamen, som, naar man skulde finde et Ord for den, maatte betegnes ved et langt og besværligt Ord, men jeg vil se at finde det. Den Eksamen skulde gaa ud paa at erhverve sig Titel af Folkerepræsentantsfristemmeretsbetvinger. Den Grad er tagen af Justitsministeren, den Grad er tagen af Konseilspræsidenten, og senere er den tagen af Konseilspræsidenten i hans Egenskab af Forsvarsminister. I dette Øjeblik er den ærede Minister for offentlige Arbejder oppe til første Del af den Eksamen. Jeg holder saa meget af Ministeren fra gammel Tid, at jeg oprigtig ønsker at lægge ham paa Sinde, at han trækker sig tilbage fra den Eksamen, medens det endnu er god Tid, og inden nogen Skade er sket. Thi den Eksamen har og faar en odøs Karakter. I nogle Retninger ligner den den medicinske Eksamen, og det er ikke nogen smigrende Rolle, det store Flertal i denne Sal kommer til at spille under den Eksamen. Det er nemlig den samme Rolle, som Patienterne paa Frederiks Hospital komme til at spille ved den medicinske Eksamen. De skulle finde sig i den Behandling, som Eksamenskandidaterne ville give dem. Hvis de Herrer kom til at staa fuldstændig frit overfor dette Spørgsmaal, vilde det forelagte Forslag her i Tinget ikke samle Stemmer af nogen som helst Betydning. Og naar vi fra alle Sider erklære os for rede til at gøre vort bedste for at opfylde Lovens Ord eller ændre Loven ved et Tillæg — vi pleje ikke at være bange for at give et lille Tillæg til mangelfulde Love — saaledes, at der kan komme noget godt ud af den, tillader jeg mig at tro og haabe, at der ikke er nogen Fare ved at se denne Ting roligt og langsomt an, saa at vore Overvejelser bleve grundige og saaledes, at vi kunne være glade ved det Resultat, der kom.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Svend Høgsbro*): Da det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og jeg begge ere Sagførere, finder jeg mig foranlediget til overfor ham at udtale — men dertil skal jeg ogsaa indskrænke mig —, at jeg ganske henholder mig til mit tidligere. Min Forstaaelse af Loven støtter sig baade paa, hvad der nu staa i den; og hvad der skete i 1903. De Bemærkninger, det ærede Medlem henvendte til mig personlig, takker jeg for og underskriver jeg ganske.